

ΗΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Έτος Α'

Ζάκυνθος Φεβρουάριος 1926

Τεύχος 12ον

Τιμήται Δραχ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Η ἀδελφή Σοφία» Αἰμ. Κεραγεώργη. — «Sonetto» Ἄνδρ. Βιαγγί-
νην. — «Σημειώματα περὶ Φωσκόλου» Λ. Χ. Ζώη. — «Gloria Victis»
Ἄλ-κρί-ου. — «Ὁ Τρελλός» Φ. Καιροφύλα. — «Στίχοι» Π. Γέρακα.
«Ὁ χρόνος μὲ σιμώνει» Β. Μάη. — «Ἡ Ἐπιάνησος κατὰ τοὺς παρε-
θότις αἰῶνας» Σπ. Δε-Βιάζη. — «Νοστοργίες» Νότη Νησιώτη. — «Ἡ
θελαγὰ ξέρω» Μαρίνας Παπαζιάν. — «Δὸ θάνατο» Μ. Κυπραῖου κλπ.

ΗΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Έτος Ιον-Τεύχος 12ον

Ζάκυνθος Φεβρουάριος 1926

- Η «**ΗΩΣ**» ἀπὸ τὸ Μάρτιον 15)ῆμέρος καὶ 16)σέλιδος.
Η «**ΗΩΣ**» ἀπὸ τὸ Μάρτιον θὰ καταπλήσῃ κόσμον μὲ τὴν νέαν τῆς ἐμφάνισιν.
Η «**ΗΩΣ**» ἀπὸ τὸ Μάρτιον θὰ δημοσιεύῃ ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴν Ρώμην, τὸ Παρίσι, τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ Σικάγο, τὰς Ἀθήνας κί ἀπ' ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος.
Η «**ΗΩΣ**» ἀπὸ τὸ Μάρτιον θὰ κυκλοφορῇ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν κατὰ τόπους Πρακτορείων τῶν ἐφημερίδων.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΣΟΦΙΑ

Ἐκεῖ πέρα, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, ψηλά στὶς ἀπόμακρες πλαγιές τοῦ βουνοῦ βρίσκεται τὸ μικρὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας—τὸ μοναστήρι ἐκεῖνο τὸ ξακουστὸ γιὰ τὶς ὁμορφες καλογρηές του πὺν κάποιε ζοῦσαν κί ἐκεῖνες μέσα στὸν κόσμον σφανταχέρές θαυμάσιοντας ὅλους μὲ τὴν ὑπερκόσμιαν ὁμορφιά τους.

Ἐκεῖ μέσα τώρα ζοῦνε ψυχές σαβατωμένες, καρδιές πὺν κτυποῦσαν δυνατὰ στὸ ἄκουσμα κάποιας φωνῆς, πρόσωπα πὺν ἄλλοιερδαλά καὶ γελαστὰ σκόρπιζαν γέγρω τὴν εὐθυμία, χεῖλια καμωμένα γιὰ ἡδονικὰ φιλήματα καίποδ τώρα μαραμμένα καὶ χλωμά ψιδυρίζον κάποιους ψαλμούς, κάποιες ὕμνωδες, σάματα πὺν λαχταροῦσαν κάποτε θεομασφικταγκαλιάσματα...

Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ὁμορφες Μαγδαληνές, ἡ ἀδελφὴ Σοφία ἦταν ἡ πιὸ γλυκεῖα, ἡ πιὸ μελαγχολικὴ. Μικρὴ ἀκόμα, μόλις εἴκοσι χρονῶ, εἶχε κλεισθῆ στὸν πελώριον ἐκεῖνο τάφο, καὶ ζοῦσε δυὸ χρόνια τώρα ἐκεῖ μέσα, χωρὶς νὰ κάνη συντροφιά σὲ καμμιά ἀπ' τὶς καλόγρηες, περνώντας μοναχὴ τὶς ἀτέλειωτες ὥρες τῆς μοναξιάς, καὶ μόνον διαν ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς κτυποῦσε, τότε μαζευ-

διαν μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες στὸ μικρὸ παρεκκλήσι καὶ ψιδυρίζε σιγανὰ τὸ «Δόξα Πατρί...» ἢ κάνα ἄλλο ψαλμό, ἐνῶ ἀπ' τὰ μάτια τῆς, πολλές φορές κυλοῦσαν στὰ χλωμά τῆς μάγουλα δυὸ-τρία δάκρυα διαμαντένια, πὺν καμμιάν, δένμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτία ἄλλεςλέγειν πὺς ἦταν ἀπὸ συγκίνησι, κί ἄλλες πάλι ἀπὸ κάποιον κρυφὸ πόνο—κί ὅλες τὴν κνιτάζαν συμπνετικὰ.

Ἡ ἡγουμένησσα, ἡ ἀδελφὴ Ἀναστασία—μιά γυναῖκα περασμένης ἡλικίας, πὺν παρ' ὅλα τὰ χρόνια τῆς ἦταν ἀκόμα βασταγμένη καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔδειχνε κάποιον ἔγρη ὁμορφιάς-πολλέςφορέςτῆς εἶχε κάμει λόγο γιὰ τὴν κάπως ἀπροπηστάσι τῆς αὐτῆς, μὰ ἐκεῖνη δέν ἔδινε ποτὲ ἀπάντησι στὰ λόγια τῆς. Ἡ ἀδελφὴ Ἀναστασία στὸ τέλος παράβλεπε καὶ συμβούλευε καὶ τὶς ἄλλες ἀδελφές νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ νὰ μὴ πειράζονται ἀπὸ τὴν στάσι τῆς ἀδελφῆς Σοφίας, πὺν ἦταν ἀκόμανέα καὶ δέν εἶχε συνειδίσει πολὺ.

Πολλές φορές ἡ ὁμορρη ἀδελφὴ κλεινόταν στὸ κελλί τῆς καὶ τότε γονατιστὴ μπροστὰ σ' ἓνα μικρὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιάς ψιδυρίζε λόγια ἀκατάληπτα, ἀνάμεσα σὲ λυγμούς καὶ στὸ τέλος σιγὰ-σιγὰ, σάνα ντροπέταν, μονομούριζε : «Συγχώρεσέ με ! Σῶσέ με !».

“Άλλες πάλι φορές άκουμπισμένη στο παράθυρο του κελλιού της, άγναντεύοντας μακριά το πέλαγος, πού φαινόταν πέρα στον ορίζοντα, «Τώνη μου! Τώνη...» ψιθύριζε και ξεσπούσε σε λυγμούς.

“Η άδελφή Σοφία ήταν έρωτευμένη, αυτή ήταν η αίτια της μελαγχολίας της. Ήταν καιρός τώρα πού είχε γνωρίσει ένα νέο ναυτικό, τόν αγάπησε και στο τέλος άρραβωνιάστηκε μαζί του. Σ’ ένα νανάγιο ό άρραβωνιαστικός της χάθηκε. Είπανε πώς πρίγηνε μαζί με όλο τό πλήρωμα του καϊκιού του. Από τότε ή όμορφη κόρη, πού λεγόταν Φραντζέσκα, άλλαξε τό όνομά της και μπήκε στο μοναστήρι της Παναγιάς της ‘Οδηγήτριας, τό ξακουστό για τίς όμορφες αλλά δυστυχισμένες καλογορηές του. ‘Η Φραντζέσκα έγινε άδελφή Σοφία. Τό μυστικό της δέν τώμαθε καμμιά, αυτός ήταν άλλως τε κι’ ό κανονισμός του μοναστηριού.

Εκεί μέσα ή άτυχη κόρη προσπάθησε να ξεχάση τή λύπη της άφοσιώνοντας τόν εαυτό της στη λατρεία του Θεού και της όμορφης Παναγιάς, εκεί μέσα θέλησε να περάση τή ζωή της θνσιάζοντας νειάτα και κάλλη...

Πέρασαν χρόνια από τότε και ή όμορφη άδελφή δέν εξέχασε τόν παλιό της έρωτα—ούτε ό γλυκός Ναζωραϊός, ούτε ή παύρηνα Παναγιά, ούτε κανείς άλλος μπόρεσε να τήν κάνη να ξεχάση.

“Ένα βράδυ—ένα καλοκαιριάτικο βράδυ ήσυχο και γλυκό—άπου έκαναν όλες μαζί τή βραδυνή τους προσευχή, χωριστήκαν για να πάν στα κελλιά τους.

“Η Σοφία έκανε πώς έβγαине κι’ εκείνη μαζί τους, ύστερα όμως άμα έσβυσαν τα φώτα και τό σκοτάδι βασίλευε παντού στο μοναστήρι, άνοιξε μιá μυστική πορτούλα πίσω απ’ τό παρακλήσι πού έμενε πάντα άκλειδωτή, και βγήκε έξω στον κήπο.

“Υστερα άρχισε να τρέχη τρελλά χωρίς να ξέρη πού πάει κι’ άμα έφτασε στην έξώπορτα του κήπου σταμάτησε να ξεκουρασθή.

“Άνοιξε τήν πόρτα κι’ έκανε να φύγη. Τότε, προτού άφήση, για πάντα ίσως, τό σπίτι εκείνο, γονάτισε στην πόρτα και ψιθύρι-

σε μιá από τίς συνειδημένες της προσευχές. “Κεί πού προσευχόταν της φάνηκε σά να άκουσε θόρυβο μεγάλο και ξάφνου παρουσιάσθηκε μπροστά της ή Παναγιά ή ‘Οδηγήτρια, ή προστάτρια του μοναστηριού. ‘Η άδελφή Σοφία γονατιστή άκόμα προσευχόταν λόγια άκατάληπτα βγαίναν απ’ τό στόμα της και κάθε τόσο ψιθύριζε «χαίρε... χαίρε...» “Υστερα πάλι έκανε να φύγη μιá κάποια δύναμι τήν τραβούσε πίσω. Γύρισε σιγά-σιγά, πέρασε απ’ τό κήπο, μπήκε στο μοναστήρι και χωρίς να κάνη θόρυβο κλείστηκε πάλι στο κελλί της.

“Η ώρα ήταν περασμένη. Τό μοναστήρι ήταν βυθισμένο στη σιγή. “Όλες εκείνες ή ψυχές πού λαχταρούσαν κάποτε και πονούσαν γλυκά, ήδονικά, ξεκουραζόνταν τώρα τόν ίδιο ύπνο, τόν δίχως γλυκά όνειρα, τόν ύπνο πού δέν τους πρόσφερε πειά καμμιά ήδονή...

“Η άδελφή Σοφία τότε σάν κάποια κρυφή έλπίδα να της έδινε θάρρος, σταμάτησε μπροστά στο μικρό εικόνισμα της Παναγιάς, ύστερα γονάτισε, άκούμπησε τό κεφάλι της σ’ ένα σκαμνί κι’ έβυθίστηκε σε λογισμούς.

Τότε πάλι της φάνηκε πώς άκουσε τόν ίδιο θόρυβο, και σε λίγο είδε τήν Παναγιά τήν ‘Οδηγήτρια να κονιέται, να πέρνη σάρκα, να μεγαλώνη, να πλησιάζη προς αυτήν. Και ύστερα τα χείλια της, τα χείλια εκείνα πού τόσες φορές τα είχε παρακαλέσει να μιλήσουν, σαλέψανε και μιá φωνή υπόκοψη της έλεγε: «“Ελπίζε...»

Τότε μιá υπερκόσμια άγαλλίασι άπλώθη κε στο σώμα της και τα μάτια της κλείσανε πέρνοντάς τήν σ’ άλλους κόσμους στους κόσμους των όνειρων.

“Όλη τήν νύκτα τήν έπέρασε εκεί γονατιστή, κοιμισμένη στο σκαμνί και όνειρευόταν θεομά σφικταγκαλιάσματα και φιλιá γλυκά. Τα λόγια της εικόνας «“Ελπίζε...» έρχόνταν άκόμα στ’ αυτιά της κι’ ένας ψιθύρος αϊθέριος, μελωδικός της έκαμε τό σώμα ν’ ανατριχιάζη από ήδονή.

Τό πρωτ’ όταν ό ήλιος έρχιζε τίς πρώτες του άχτίδες στο μοναστήρι, και τα πουλιά απ’ έξω κελαϊδούσαν γλυκά, ή άδελφή Σο-

φία βρισκόταν στη ίδιαν θέσι, ένω στ’ αυτιά της έρχόνταν άκόμη κάποιοι ήχοι μιáς παύρης μουσικής και τα χείλη της Παναγιάς ψιθύριζαν «“Ελπίζε...»

Αίμ. Καραγεώργης

SONETTO

ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΙΣ

Κάτι ψηλά στον ουρανό με κράζει
κάτι τρανό στον κόσμο με κρατεί,
ωσού τη ψυχή μου τρέμει και σαρράζει
και γέω δρμμένος άκοα «γιατί»

—ο—

Μά ό ωόνος τήν ύωαρβι μοιράζει
κι’ έχει τήν σίκρα τέχνη του ωιστή,
έκει ψηλά στους ωόδους μ’ άνεβάζει
ένω μαζί στη γη με ωερωατεί.

—ο—

“Τί χάος άήλθεια μαύρο ωοσού χωρίζει
στην αϊθουσί μας μέσα μυστικά
έκειό ωοσού χρέος και θέλμει νομίζει

—ο—

Κι’ ένω τα δυό θωρεϊς άδελφικά
σ’ ένα φιλί να σμίρουνε τα χείρη
ώ! μοιάζουνε σάν δυό ψεύτικοι φίλοι.
“Ανδρέας Βιαγκίνης

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(Συνέχεια και τέλο:)

Πολλά και ποικίλα είναι τα έργα, έμμετρα και πεζά, τα όποια έγραπεν ό Φωσκόλος. Δεκαεξαετής μόλις έγραπεν ούτος τό βράμα «Θυέστης», άπομίμησις τουτο ξηρά των δραμάτων του ‘Αλφιέρη, παρασταθέν εν Βενετία τω 1796, και βραδυτερον τας τραγωδίας «Αϊας» και «Ριτσιάρδο», ων οι διάλογοι γέμουσι καλλονών, οι δέ χαρακτήρες είναι φυσικώτατοι και των όποιων ή μὲν παρεστάθη εν Μιλάνω, ή δέ εν Βολωνία. ‘Ο «Αϊας» προσείλκυσε τήν γενικήν περιέργειαν ου μὲν, αλλά και τό μίσος των αντιπάλων του Φωσκόλου, οι όποιοι διέδωσαν, δι υπό τα πλαστά όνόματα της τραγωδίας εκείνης προσέβαλλε συγχρόνους έξοχότητας, και δη τόν Μ. Ναπολέοντα, έντευθεν και διέτρεξε κίνδυνον έξορίας. Μεταξού των έχθρών του, όσοι έξετό

ξευσαν φαρμακερά τα βέλη των, συγκατελέγειο και ό Μόντης. ‘Αφορμή της άνιπαθείας του Μόντη κατά του Φωσκόλου, εις ήν προσειτέθη κατόπιν και ή του ‘Ανδρ. Μουσοξύδη, φίλου του Μόντη, έγένετο ή δημοσίευσις δοκιμίου Ιταλικής μεταφράσεως της Ιλιάδος του ‘Ομήρου υπό του Φωσκόλου, και θείσης ακριβεστερας και επιτυχεστερας της του Μόντη, όστις μετέφρασεν αυτήν εκ της λατινικής και έξ άλλων μεταφράσεων. Κατά των έχθρών και σνκοφαντιών του ό Φώσκόλος έγραπεν εν ‘Ελβετία, τω 1816, εις βιβλικόν ύφος τας σατύρας «Υπερχάλυψις» και τήν «Κλείδα της ‘Υπερχάλυψεως». ‘Επίσης έγραπεν ό Φ. τω 1796, ‘Αθήν εις τόν Ναπολέοντα, τό ποιήμα «Δικαιοσύνη και ‘Ελεος» και σνν άλλοις πεζοϊς και έμμετροϊς, σοννέτο εις τήν Ζάκυνθον, γραμμένον με δλην τήν νοσταλγίαν και τόν πόνον προς τήν γενέτειραν. Μετέφρασε τό «Αίσθηματικόν Ταξειδιον» του άγγλου Στέρνου, συνέθεσε τό ποιήμα «Χάριτες», τό όποιον ενεπνευσθη έξ έργου του Κανόβα και τό όποιον δυστυχώς έμεινεν άτελες, και τόν «‘Αλκαϊον», καταριθμούμενα άμφοτέρα μεταξού των εκλεκτοτέρων δημιουργημάτων της φαντασίας και άποπνέοντα όλον τό άρωμα της κλασικής ποιητικής σχολής. ‘Αλλ’ εκτός του ύπερόχου ποιήματος των «Χαρίτων», έγραψε, τω 1807, έτερον ποιήμα «Οι Τάφοι», λυρικόν άριστοτέχνημα πλήρες ύθους, μεγαλοπρεπών εικόνων και ύψηλών άληθειών, άποπνέον λύπην, μελαγχολίαν και εν μέρει αρχαϊσμόν και του όποιου τήν επιτυχεστεραν εις τήν καθ’ ήμας έμμετρον και όμοιοκατάληκτον μετάφρασιν επιλοτεχνησεν ό λόγιος φίλος κ. Δ. Δάσης.

‘Εν Τοσκάνη εύρισκόμενος ό Φώσκόλος ήράσθη έμμανώς δεσποινίδος εκ Πίζης. ‘Επί τή ευκαιρία εκείνη έγραπεν εν πεζω τας «Τελευταιας επιστολάς του ‘Ιακώβου ‘Ορτις» πενδώνυμον τουτο, τό όποιον προσέλαβεν έξ επωνύμου νέου κινός αυτοχειριασθέντος εν Παδούη, δι’ άγνωστον αίτιαν. ‘Η από 17 Σεπτ. 1798 επιστολή γραφεύσα, ως υποτίθεται, υπό της Θηρεσίας προς τόν ‘Ορτις, έμπεριέχει μέρος εκείνης, τήν όπριαν ή εκ Πίζης έρωμένη του επεμψε προς τόν Φώσκόλον, ό όποιος, λόγω της ύπολήψεως, ήν έτρεφε προς τήν οικογένειάν της, ήναγκάσθη να μεταλλάξη τα όνόματα του τε τόπου και των προσώπων. ‘Ο δέ Δαυρέντιος, προς

δν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ὅρις ἀπευθύνονται, εἶναι ὁ ἐκ Φλωρεντίας συγγραφεὺς τοῦ «Ναμπούκο» Γ. Β. Νικολίνης, παλαιὸς συμμαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Φωσκόλου. Ἐπίσης ἔγραψεν ἐν πεζῷ ὁ Φ. καὶ τὴν «Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Θεῖαν Κωμῳδίαν», ἔργον κριτικόν, τὸ ὁποῖον εἶχε κατόπιν ὑπ' ὄψιν του ὁ Ματοίνης.

Ὁ Φώσκολος ἐργάσθη ὑπὲρ τῆς ἰταλικῆς πατρίδος καὶ ἐλευθερίας, καὶ τοι δὲ τὰ ἔργα του γραφέντα ἰταλιστὶ ἀποπνέουσι ὅλον τὸ ἰταλικὸν ἄρωμα, οὐδεὶς ὁμῶς δύναται ν' ἀρνηθῆ εἰς αὐτὰ καὶ ἑλληνικὴν χροιάν, οὕτε καὶ εἰς τὸν Φώσκολον ἑλληνικὴν συνείδησιν, ὡς αὕτη πολλαχοῦ τῶν ἔργων του διαφαίνεται.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φωσκόλου, ὁ Μ. Λεόνη ἐδημοσίευσεν βιογραφικὰς περὶ Φ. σημειώσεις, ἐν Δουγκάνῳ τῷ 1829, καθὼς καὶ ὁ Α. Ἀλδεράνη, φίλος τοῦ ποιητοῦ, ἐδημοσίευσεν ἐν Λονδίῳ, τῷ 1829, τὰς «Τελευταίας ἐπιστολὰς τοῦ Ι. Ὅρις» προτάξας τὴν εἰκόνα καὶ βιογραφικὰς περὶ Φ. σημειώσεις. Τὸ ἐπόμενον ἔτος 1830, ὁ φίλος τοῦ Φωσκ. Ι. Πέκιος ἐδημοσίευσεν ἐν Δουγκάνῳ τὴν Ζωὴν τοῦ Φ. δι' ἧς ἐδυσφήμησε τὸν ποιητὴν, εἰς τοῦτον δ' ἀπήντησεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἰούλιος, τῷ 1835, ἀνασκευάζων τὴν συκοφαντηθεῖσαν φήμην τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ βραδύτερον ἐνεσκεύασαν αὐτὸν οἱ Ὁρλανδίνη, Μέγερ, Περοζίνος καὶ Α. Μάριος, ὁ ὁποῖος γράφων περὶ τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Φωσκόλου, ἐν αἷς καταφαίνεται ὁ πρὸς τὴν μητέρα του ἄκρος σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς λοιπὰς οἰκειότητας του καὶ τὸ πάτριον ἔδαφος, προσθέτει: «περιέχουν τοσοῦτον θησαυρὸν ἀγαθότητος, ἀφοσιώσεως, θυσίας καὶ λεπιοτάτων καὶ θερμοτάτων αἰσθημάτων, ὥστε ἀδύνατον νὰ τὰς ἀναγνώσῃ τις χωρὶς νὰ λάβῃ λυγμούς καὶ νὰ κλαύσῃ.» Ἐν τέλει ὁ Κ. Α. Τραβέρρη διὰ τοῦ ἔργου του: «Ὁ Οὐγὸς Φώσκολος ἐν τῇ Οἰκογενεῖᾳ» παρέχει τὴν εἰκόνα τοῦ Φωσκόλου ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενεῖᾳ. «Εἰς ἡμᾶς, λέγει, ἀρμόζει σήμερον, κατὰ καθήκον, ἡ εὐγενὴς ἐργασία νὰ ἐνθυμήσωμεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ τίνας ἀγίου ἔρωτος ὁ Ο. Φώσκολος ἠγάπησε τὴν μητέρα του, νὰ ἐξωραϊσωμεν τὴν ἱστορίαν διὰ τῆς ἐξόχου ταύτης στοργῆς του, ἡ ὁποία ἴσως οὕτε παραβάλλεται, οὕτε θὰ παραβληθῆ, νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὸν Φ. ὡς υἱόν, ἢ ὡς ἄνθρωπον καὶ πολίτην, διότι ἐκ τῆς στορ

γῆς τῆς μητρὸς καὶ τῆς οἰκογενείας ἐξαριώμεν ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ἀρετάς».

Δίδομεν ἐνταῦθα πέρας τῶν βιογραφικῶν περὶ Φωσκόλου σημειώσεών μας, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἐδώκαμεν, ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν, τῆς εἰκόνης καὶ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου βάρδου συμπολίτου μας. (*)

Α. Χ. Ζώης

(*) Εἰς τ' ἀνωτέρω σημειώματά μας εἰχομεν κυρίως ὑπ' ὄψιν τοὺς, ὡς ἀνωτέρω, περὶ Φωσκόλου γράψαντας, καθὼς ἐπίσης τοὺς κ. κ. G. Ριενζί, Π. Χιώτην, Ἀρχιεπισκοπεῖον Ζακύνθου, Ν. Κατραμῆν, Δ. Σωμερλίτην, Σπ. Δε-Βιάζην καὶ Μαργ. Συγοῦρον.

GLORIA VICTIS

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσείτε. Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»
Εὐαγγ. Ἰωάν. Κεφ. ΙΣΤ' 33.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

III

Βαθύ, μεγάλο πέλαγο, κακὸ, ρουστονιασμένο
Ἀχόρταγο μουγκρίζει
Μπροστὰ μας ἀπλωμένο
Κ' αἰώνια φοβερίζει!

Μαῦρα, μεγάλα κύματα κυλιόυνται μανιωμένα
Τὸ ἕνα ἀπάνω στ' ἄλλο,
Καὶ τρέμουν ἀφρισμένα
Μὲ σάλαγο μεγάλο!

Μέσα στὸ μαῦρο πέλαγο κινάβια πλάι—πλάι
Ἀμέτρητα ἀρμενίζουν,
Ἐπρὸς καθένα πάει
Καὶ δὲν ξαναγυρίζουν!

Κάνουν ταξεῖδι γιὰ ἄγνωστο γιὰ μακρυνὸ ἀερογιάλι
Ποῦ ἀμάσαντα ἔχει κάλλη
Αἰώνια ἀνθῶν πνοή.

Ὁ κόσμος εἶν' τὸ πέλαγο τὸ μαῦρο ποῦ περνᾶνε
Καὶ σὲ ταξεῖδι πάνε
Ὅπου τὸ λὲν «Ζωή»!

Ἐχομε μετὰ ἀμέτρητες μυριάδες ταξιδιωτὲς
Ναῦτες, πεζοὺς στρατιῶτες
Κάθε τῆς γῆς θηγάτ,
Ποῦ στῆς ζωῆς τὸ ἀβέβαιο ταξεῖδι προχωροῦνε
Καὶ λιγοστοὶ περνοῦνε
Τὸ πέλαγος αὐτὸ!

Γιατὶ εἶνε λίγοι οἱ νικηταὶ ποῦ φθάσαν ὡς τὴν ἄκρη

Καὶ τῆς χαρᾶς τὸ δάκρυ
Τὰ μάτια τοὺς σφαλεῖ
Λίγοι τῆ θύρα ε' οὐρανοῦ στὸ νεκρικὸ κρεβάτι
Ἐκεῖ ποῦ κλειοῦν τὸ μάτι
Βλέπουν νὰ τοὺς καλῆ!

Πολλοὶ τοῦ κόσμου νικηταὶ εἶνε χωρὶς τῆς νίκης
Στεφάνι στὸ κεφάλι
Ἐπὶ δὲ αἱματόδρεχτοι τῆς θείας καταδίκης
Σὺν φθάσουν στ' ἀκρογιάλι!

Δεξί κ' ἀριστερά, μεγάλοι κ' ἀσπύροι
Στὸ πέλαγο ἀρμενίζουν
Καὶ στὸ κεφάλι δὲν φοροῦν ἀγκαθερὸ στεφάνι
Νὰ ζήσουν δὲν πασχίζουν!

Τ' ἄλλα κινάβια μοναχὰ χτυποῦν καὶ κουρσαρεύουν
Καὶ ζοῦν ροφῶντας αἷμα
Ἀπ' τ' ἄλλα σκλάβους, πέρνονε πιστὰ νὰ τοὺς δουλεύουν

Κι' αὐτοὶ φοροῦνε στέμμα!
Οἱ ἄλλοι μὲς' στὸ πέλαγο ἀδιάκοπα παλεύουν
Νὰ φθάσουν τ' ἀκρογιάλι
Κ' οἱ περισσότεροὶ φοροῦν ἐκεῖ ποῦ ταξιδεύουν

Στεφάνι στὸ κεφάλι!
Εἶνε στεφάνι ποῦ ἄπονα τὸ μέτωπο ξεσχίζει
Ἀγκαθερὸ στεφάνι
Ποῦ στὸ κεφάλι καθενὸς ποῦ γιὰ νὰ ζῆ πασχίζει
Ἡ βιοπάλη βάνει.

Καὶ γίνεται τὸ πέλαγο τοῦ κόσμου τὸ μεγάλο
Ἀπέραντο ἕνα μνημα
Μὲ τὰ κινάβια ποῦ χτυποῦν τὸ ἕνα ἀπάνω στ' ἄλλο

Καὶ χάνονται στὸ κῆμα
Ὅταν τὰ μαῦρα σύννεφα ἢ ἀστραπεὺς ξεσχίζουν
Μὲ λύσσα μὲ μανία
Φρίκης ἀράνταστες τινεὲς στὸ πέλαγο φωτίζουν
Καὶ φρίκης ἀγωνία!

Κινάβια χυσοπλούμιστα γεμάτα πάντακι ἄλλα
Τὸ κῆμα καταπίνει
Καὶ μὲς' στὸ πέλαγο πολλοὶ μὲ στέμμα στὸ κεφάλι
Ἀνθίζουν καὶ ἐκείνοι!

Ἄλλα κινάβια μ' ἀρμπουσα σπασμένα ταξιδεύουν
Καὶ μ' ἀρμενα σχισμένα
Κι' ἀπὸ κινάβια διπλανὰ τοῦ κάκου διακονοῦν
Βοήθεια ἀπελπισμένα

Ὁ οὐρανὸς κατὰμαυρος μὲ σύννεφα γεμίζει
Κάθε στιγμὴ ξεσχίζει
Τὰ σκότῃ ἢ ἀστραπῇ

Στόπανδαίμονια ἀπ' ἄγριες βλαστήμιες καὶ κατάρτες
Εἶνε στιγμῶν λαχτάρτες
Ποῦ γίνεται σιωπὴ!

Οἱ ναυαγοὶ ἀμέτρητοι στὰ κύματα ριμμένοι
Μὲ λύσσα, μὲ μανία
Ἀπ' τὰ κινάβια νὰ πιαστοῦν ὁμοῦν ἀπελπισμένα
Παλαίβουν μ' ἀγωνία!

Τοὺς περισσότερους εὐθύς τὸ κῆμα καταπίνει
Μὲ λύσας βουλιμία
Κι' οὔτε σημάδι στὸν ἀφρὸ τὸ διάβα τοὺς ἀφίνει
Σκεπάζονται μὲ βία.

Ἄλοι σκαλώνουν κάποτε στῶν κινάβιων τὸ πλάι
Καὶ κάποτε γλυτώνουν
Ἡ μοῖρα ἔμως ἀπ' αὐτοὺς πολλοὺς ξανά χτυπάει
Κ' οἱ ἄλλοι τοὺς σκοτώνουν!

Ἄλλοι δειλοὶ κι' ἀνάξιοι πετοῦν ἀπ' τὸ κεφάλι
Τ' ἀγκαθερὸ στεφάνι
Καὶ ὁ καθένας τρέμοντας μπροστὰ στὴ βιοπάλη
Γυρεύει νὰ πεθάνῃ!

Καὶ τὸ θαρροῦν παλληκαριὰ ποῦ τῆ ζωὴ πετοῦνε
Ἀνίκανοι νὰ ζήσουν
Σὺν τοὺς προδότες ποῦ πετοῦν τὰ ὅπλα... αὐτοκτονοῦνε

Ἄντι νὰ πολεμήσουν!
Εἶν' τοῦ πολέμου τῆς ζωῆς ἀνάξιοι στρατιῶτες
Δειλὰ καὶ τρομαγμένοι
Εἶν' τῆς ζωῆς ἐλεεινοὶ φυγάδες καὶ προδότες
Τυφλοὶ καὶ ντροπισμένοι!

Εἶνε στιγμῆς στὸ πέλαγο ποῦ ὁ ἄνεμος κοπάζει
Καὶ γίνεται γαλήνη
Σκότος βαθύ στὸν οὐρανὸ τὸν ἥλιο δὲν σκεπάζει
Καὶ φαίνεται ἡ σελήνη!

Ἀργὰ καὶ ποῦ σιγὰ-σιγὰ τὰ σύννεφα ἀλαφρόνουν
Καὶ θγαίνουνε τ' ἀστέρια
Καὶ τὰ κινάβια τ' ἀρμενα θαρρῶντας ξεφτερόνουν
Σὺν ἄσπρα περιστέρια!...

Οἱ ναυαγοὶ ποῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰ κύματα παλαίβουν
Σηκώνουν τὸ κεφάλι
Κάτι ξανοίγουν μακρυνὸ...κι' ἀμέσως ξεθαρρεύουν
Ξεχνοῦν τὴν βιοπάλη!

Γιατὶ φωτίζει ἀθάμπωτος ἀπ' τ' ἀκρογιάλι φῶς
Καὶ φῶς γλυκὺ τοὺς φθάνει
Καὶ τότε στὸ κεφάλι τοὺς περήφανοι μὲ θάρρος
Κρατᾶνε τὸ στεφάνι...

Μόνον προδότες ἀνάνδρους ποῦ τρέμοντας πετοῦνε
Τ' ἀγκαθερὸ στεφάνι
Δειλοὺς φυγάδες τῆς ζωῆς ποῦ ἀνάξια αὐτοκτονοῦνε
Τὸ φῶς αὐτὸ δὲν φθάνει.
Μόνον αὐτοὶ τὸ ἀθάμπωτο φανάρι δὲ διακρίνουν

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ «ΗΟΥΣ»

ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

**«Η χλόη στους κάμπους παραμένει
Τραγουδιστή δεν σ' απομένει,
Παρά του πόθου σου ή φωτιά**

—» Ω! αγαπημένη μου μαννούλα. Ω! αν ήξερες πόσο πολύ υπόφερα από το χωρισμό σας. Είναι πολύ πικρός ο χωρισμός για κείνους που αγαπιούνται ζούσα με την Έλπίδα σας... με μόνη την Έλπίδα σας· μα τώρα όλα τελείωσαν· πιά, θα τα θυμόμαστε σαν ένα κακό όνειρο. Φαντάζουμε πόσο πολύ θα υπόφερες και σύ, και η Ίωάννα μου ή αγαπημένη μου Ίωάννα... Πές μου μαννούλα μου μου, μεγάλωσε; Όμορφος; Ω! βέβαια θάναί πιά τώρα, σωστή γυνίκα. Μα γιατί δεν ήρθε ακόμα να με ιδεί; μουδες πώς ήτανε στην εξοχή, και θα γύριζε σήμερα. Τι; δε γύρισε ακόμη; Ω! πόσο την αγαπώ Θεέ μου!...

Ξέρεις μαννούλα μου· δε θα χάσουμε μέρες, θα κμάουμε γρήγορα τούς γάμους μας, και θα ζήσουμε κι' οι τρεις ευτυχισμένοι... Ναι πολύ ευτυχισμένοι. Πόσο είσαι καλή αγαπημένη μου! Τα είχες βλέπω όλα έτοιμα· δεν ήθελες εσύ ποτέ ξέρεις την αγάπη μου να χάσω ώρες από την ευτυχία μου. Τι όμορφο σπιτάκι που μας έφτιασες! σωστή έρωτική φωλιά. Έδω θα βρούμε την ευτυχία και την γλυκειά γαλήνη που όνειρευτικάμε! Πόσο είμαι ευτυχισμένος!

Μα ή μάννα δε μιλεί. Τρέμει να μιλήση από το φόβο μήπως προδωθή από τους λυγμούς και τα δάκρυα που της πνίγουνε το λαιμό, και την κάνουνε να ιδρώνη απ' αγωνία και περιορίζεται σ' ένα ψεύτικο πικρό χαμόγελο, που ζωγραφίζει όλη τη τρικυμία και τον σπαραγμό της ψυχής της.

Ο Πώπος μεθησμένος από ευτυχία, εξακολουθεί ελέποντας από τ' ανοιχτό παράθυρο στον όμορφο κήπο:

«Έχω ψηλά δένδρα που το πυκνό φύλλωμά τους θα κυματίζει τον ίσκιό του άπ' άπ' τα κεφάλια μας. Έχω πράσινη χλόη, καθαρόν άέρα, κι' όμορφο ήλιο. Και όλα αυτά για κείνη... ναί για κείνη... Μα τι είναι εκείνο το μικρό παγάκι που φαντάζει έτσι, κάτω από τα πράσινα

Στο ξέμακρο άκρογάλι
Μόνον αúτοιστά τρίςβαθα του πέλαγου θά μείνουν
Σε σκοτεινά μεγάλη!
Νάτη! μια λάμψη από μακρούά μάς έρχεται μεγάλη
Φάρος ψηλός ώρατος
Μα; στέλνει φως άπ' τ' άνηρό το ξέμακρο άκρογάλι

Είνε ό Ναζωρατός!
«Άπ' το κεφάλι πού φορεί άλάθηνο στεφάνι
Τό αίμα ακόμα στάζει
Μά κάθε άγκάθι άστραφτερού φωτός άχτίδες βγάινει
Και ό Χριστός φωνάζει:

«Θλίψη στο μαύρο πέλαγο ό καθ' ένας δικός μου»
«Περίσσια θά γνωρίση»

«Και θάρροςνά'χετε γιατί το πέλαγο του κόσμου»
«Περίσσια θά γνωρίση»

«Και θάρροςνά'χετε γιατί το πέλαγο του κόσμου»
«Έγω τό'χω νικήσει»

«Ποτέ σας μέσα της ζωής το άχαρο ταξίδι»
«Τήν βγάλτε άπ' το κεφάλι»

«Τό άκάθηνο στεφάνι σας—άτίμητο στολίδι»
«Πού δίνει ή βιοπάλη!

«Ποτέ σας να μην κάμετε στών άγκαθιών τον πόνο»
«Στή βιοπάλη όπισω»

«Και βγάλτε το στεφάνι σας, γιατί άπ' αυτό και μόνο»
«Έγω θά σας γνωρίσω!»

«Κι' αυτός όπουθά κλείσουνε τα μάτια νικημένοι»
«Άπ' της ζωής την πάλη»

«Ανάστασι παντοτεινή και Δόξα τούς προσμένει»
«Μαζύ μου στ' άκρογάλι!»

Αύτοι που άκούνε τη φωνή σφιχτά κρατούν με θάρρος
Τ' άγκαθερό στεφάνι
Και τούς φωτίζει άκλόνητος άπ' τα άκρογάλι ό Φάρος

Και φως γλυκό τούς φθάνει
Τ' άγκάθια μέτωπα πολλά με άπονά ξεσχίζουν
Και τ' άραντίζουν μ' αίμα

Μάδσον τ' άγιο εκείνο Φώς όπου τον καίξε φωτίζουν
Σ' αυτό κολλούν το βλέμμα!

Και ξεπετούν τα κύματα νερού; θλασσομάχους
Ανάμεσα στους βράχους
Της μακρονής άκτής...

Είν' οι στεφανοστόλιστοι του κόσμου νικημένοι
όπου τούς ανασταίνει
Του κόσμου ό Νικητής!

Gloria vietis!

ΑΛ—ΚΑΙ—ΟΣ

» εκείνα δέντρα; Ω! μαντεύω, μαντεύω Πόσο είσαι καλή αγαπημένη μου! τίποτα, τίποτα δεν με ξεγάσες· για όλα έφρόνιτες. Μα για πές μου, μαννούλα μου, δεν σου φαίνεται ο ά κάτι να τούς πνίγη; Δεν βλέπεις κάτι το θλιμένο, κάτι το νεκρό σκορπισμένο άπάνου τους;...Ω! βέβαια, όλα φαίνονται λυπητερά και μαραμένα. Περιμένουν την όμορφη βασίλισσά τους που θα τ' άναστήση μονομιάς, με την όμορφή και τη χάρη της. Ω! πόσο είσαι καλή, καίμενη μου μαννούλα, πόσο πόσο, πολύ θα σ' αγαπούμε κι' οι δύο μας.

Η δύστυχη μάννα, μόλις ζωντανή χαιδεύει με τόνα χέρι της το κεφάλι του μονάκριβου παιδιού της, και με τάλλο προσπαθεί να κρατήση τη καρδιά της που σφυρακοπά. Οι λυγμοί της πνίγουνε τόλαιμό, και τα δάκρυα που πλημμυρίζουν τα βαθουλωμένα μάτια της, λάμπουνε παράξενα. Ω! με τι δύναμη θα μπόρση ν' ανοίξη, ή δύστυχη, το στόμα της ν' άναγγείλη τη φοιχτή ατύχη, του παιδιού της καταδίκη; του μόνου αυτού σπλάχνου που της άπόμνε; Αλλοίμονο! κακομοίρα μάννα. Πόσο πιδ σωτήριος θάτανε για σένα ό θάνατος! Μα βλέπεις αυτός, δεν πηγαίνει ποτέ κεί που τον καλούνε, πηγαίνει μόνος του, άπρόσκλητος εκεί όπου πρόκειται να καταστρέψη καμιά ευτυχία. Έμενε άρρωνη και δακρυσμένη ή ψυχή της είχε γεμίσει από μια βαθειά σκοτεινιά σαν τη νύχτα. Ήταν άμιλητη. Και όμως έπρεπε, γρήγορα να μιλήση. Κάτι χονδρές σταγόνες ιδρώτος γιαλίζανε πάνω στο χλωμό το μέτωπό της. Τα βλέμματά της προσκολλημένα παράξενα στο μονάκριβο παιδί της, δείχνανε μια μεγάλη, μιάν άπέραντη στοργή. Μα να που και ό Πώπος θέλοντας να την ευχαριστήση για τις τόσες άπειρες θυσίες της, σκύφει και με γλυκό χαμόγελο τη φιλεί σ' ώχρò το μέτωπό της. Μα αυτό, ήταν μεγαλείτερο από τη δύναμή της· δεν μπόρσε να βασταάξη πιά, ένας σπαραχτικός λυγμός της ξεφυγε, το στήθος της φούσκωσε, και τα δάκρυα που τη πνίγανε ανοίξανε τούς καταράχτες τους.

Ο Πώπος έξαλλος και σαστισμένος άπ' αυτό, την άγκάλιασε με θέρμη, τη φίλησε και πάλι, και τη ρώτησε με ραγισμένη φωνή, και με μάτια βουρκωμένα πò τα δάκρυα:

—Μαννούλα μου, καλή μου μαννούλα. Τι έχεις; γιατί κλαίς λοιπόν; Μίλησε, πές το σε μένα το παιδί σου λυπήσου με. Τα μάτια του σκοτεινίασαν και δύο δάκρυα, δυò άγνά μαργαριτάρια κυλήσανε στα μάγουλά του.

«Η άμοιρη μάννα κλαίει με σπαραχτικούς λυ-

γμούς...Μα ξάφνου δάζοντας μιάν ύστερη προσπάθεια, σηκώνεται, άγκαλιάζει τα γόνατα του Πώπου, και γονατιστή τον παρακαλεί:

«Πώπο μου...παιδίμου. Αγαπημένο μου παιδί... ή μάννα σου γονατιστή σε παρακαλεί, να πάρης θάρρος, να κάμης ύπομονή, να κάμης για έμέ τη μαννούλα σου που γονατιστή σε παρακαλώ. Χωρίς έσε δεν έχω πιά τίποτα στον κόσμο, έσύ είσαι ή μόνη χαρά μου, ή μόνη ευτυχία μου, ή ζωή μου. Ναι παιδί μου ή Ίωάννα σου, δεν μπορεί πιά να γείνη δική σου. Ο πατέρας της, ό Τρελλός και σκληρόκαρδος πατέρας της, την έδωσε σ' ένα που δεν αγαπούσε. Την άνάγκασε να παντρευτή μ' ένα που ποτέ δεν αγαπούσε. Πάνε τρεις μήνες από τότε, έμαθα πώς πήγανε σε μακρινό ταξίδι... μα μη βαριθυμίσης παιδάκι μου...παρηγορίσου, κάμε για έμέ τη μάννα σου που σε παρακαλώ με δάκρυα στα μάτια. Έσύ είσαι ή σκέψη μου, ή λατρεία μου, ή προσευχή μου, χωρίς έσε δεν ήμπορώ μητε στιγμή να ζήσω.

Μα ό Πώπος σ' άκουσμα αυτό, ανατρίχιασε. Τα μάτια του άστράψαν άγρια, τα μαλλιά του σηκωθήκανε με φρίκη, και σταγόνες από χονδρόν ιδρώτα, βρέξανε το μέτωπό του. Το πρόσωπό του είχε γίνει χωματένιο, τα χείλα του σάλευαν οά να ήταν ήλίθιος, και τα μάτια του γέμισαν από δάκρυα. Για μια μιά στιγμή δρέθηκε πεσμένος σε μια πολυθρόνα ήταν χωρίς φωνή, χωρίς σφυγμό, και χωρίς δάκρυ· φαινόταν άπολιθομένος. Μα έπειτα ξάφνου τινάχτηκε όρθος· ήταν φοβερός κι' άποτρόπαιος· κυττούσε δεξιά κι' άριστερά κουνώντας σπασμωδικά τα χέρια του, κι' έπειτα πάλι άρχισε το τρομερό παραλήρημα.

—«Κατάρια σε μένα και στη ζωή μου! θάνατος στο μέλλον εκείνο που με θανατώνει, θάνατος στις όμορφες έλπίδες μου.

» «Η καρδιά της γυναίκας! πάντα ή ίδια...Ω! έπρεπε να κοκκινήσω τες πλάκες της έκκλησίας με το αίμα τους· να σκοτωθώ μπροστά στα μύτια τους, να φαρμακόσω την ευτυχία τους. Το κεφάλι μου, το μυαλό μου, ή καρδιά μου, όλα είνε άρρωστα και ματωμένα. Ναι ματωμένα, ματωμένα με το παιό άγνό αίμα μου.

» «Τι να κάμω; ποιά ή έλπίδα μου, ποιός ό σκοπός μου, το μέλλον μου, ή ζωή μου;

—Τίποτα, τίποτα· τα σκέπασε όλα στο μαύρο και σκοτεινιασμένο δρόμο της. Δεν έχω τίποτα πιά, ού· ε δύναμη, ούτε θάρρος.

» «Ίωάννα μου...Ίωάννα, μ' άφίνεις! μ' άφίνεις σώμα χωρίς ψυχή, άρρωστο και τρελλό από τη δυστυχία· σύ που μου ύποσχέθηκες πώς θα στε-

»φανώσης τῆ ζωῆ μου μὲ ρόδα, μ' ἀφίνεις γὰρ
»πάντα. Ὁ ἔρωσ σου ἦτονα γὰρ μένα τὸ σὺρά-
»νιο μάννα· σήμερα εἶμαι συντριμμένος· τὸ χέρι
»μου ἀπλώνεται νὰ ἐγγίσῃ τὸ δικό σου, καὶ σὺ
»τὸ τραβάς, ἢ ἐκευτικῆ φωνῆ μου σοῦ ζητᾷ μιὰ
»πλέξι ἐρωτικῆ, μιὰ παρήγορη λέξι, καὶ σὺ μένεις
»βουδῆ καὶ παγωμένη μακριά μου... Χωρὶς ἐσὲ
»δὲν εἶμαι τίποτα, τίποτα... Ἄ! κακῆ, κακῆ δὲν
»ἐφοβήθηκες τῆ φωνῆ μου, ποῦ θὰ σ' ἀκλουθᾷ
»μέρα καὶ νύχτα;

Τὸ Δυστυχισμένο παιδί τρέμει σὰν τὸ φύλλο,
καὶ θερμὰ τρέχουν τὰ δάκρυα ἀπὸ τ' ἀγριεμένα
μάτια του. Τὰ χέρια του εἶναι θαμμένα ἀπὸ τὸ
αἷμα ποῦ πρέχει τὸ στήθος του καὶ κομμάτια ἀπὸ
τῆ σάρκα του κρέμονται στὰ νύχια του.

Τῆ στιγμῆ ἐκείνῃ τὰ μάτια του γυαλιζοῦν σὰν
θηρίου, καὶ φαίνονται θαλαμμένα ἀπὸ τὶς κόγχες
τους, καὶ ἡ ψυχὴ του φαίνεται ἔτοιμη νὰ πετά-
ξῃ ἀπὸ τὸ μεσάνυχτο τὸ στόμα του.

Πιετιέται σὰν πληγωμένο θηρίο καὶ μὲ τέσσε-
ρα βήματα βρίσκεται ἴστων κητο.

— »Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ παγκάκι ποῦ θὰ καθώ-
»μαστε μαζί, βρισκομαι τώρα μόνος κι' ἔρημος.
»Ἐκείνη τὴν παντρέψανε, τὴ κάμανε νυφούλα.
»Τῆς φορέσανε στὰ ξανθὰ μαλλιακιὰ της ἓνα ὀ-
»μορφο λευκὸ στεφάνι, καὶ τὴν κάμανε νυφού-
»λα... ναι νυφούλα... Χά... Χά... Χά...

Προσκόλλησε τ' ἀγριο βλέμμα του σ' ἓνα ὠ-
ρισμένο σημεῖο κι' ἄρχισε τὸ παραλήρημα.

»Ἰωάννα μου... Ἰωάννα... Μὲ... Τί ζητᾷς;
»Παντρεύτηκε... εἶναι πιά νυφούλα... Ναι! Χά...
»Χά... Χά... εἶν' ὀμορφη νυφούλα.

Χλωμὸ, ψυχρὸ δειλινὸ χειμωνιάτικης μέρας.
Δυνατὸ καὶ παγωμένο φυσοῦσε τ' ἀγέρι, κι' ἐ-
γέμιζε μὲ κύματα κι' ἀφροὺς μακρὰ τῆ θάλασ-
σα· ψηλά στὸν οὐρανὸ, τὰ σύννεφα πετοῦσαν
γοργὰ κοπαδιαστὰ, μαῦρα καὶ πυκνὰ, σὰν ἱστικοὶ
διωγμένοι ἀπὸ κάποια μυστικῆ πνοή. Δυνατὸς
ἀνεμοστρόβιλος σηκώνει καὶ συμπαράσχει ὀρη-
τικὰ, τῆ σκόνῃ καὶ τὰ φύλλα· μακρὰ ἀκούγε-
ται ὁ κρότος τῆς θροντῆς ποῦ δλοένα καὶ πλη-
σιάζει, τὰ δένδρα τοῦ γέριχου δάσους λυγίζουν
τὶς κορφές τους μὲ στεναγμοὺς καὶ τριξίματα.
Ἄπάνου ἀπὸ τοὺς λόφους καὶ τὶς πεδιάδες, μαῦ-
ρα μολυβένια σύννεφα κατεβαίνουν δλοένα χαμη-
λότερα πρὸς τῆ γῆ, σὰ νὰ ζητοῦν νὰ πνίξουν τὰ
πάντα μέσα στὰ σκοτάδια τους· σέκνονται σιγά-
σιγὰ σὰ μεγάλο ἀναπόφευχτο δυστήχημα. Ὁ
εἶναι πάντα ὀδονηρῆ ἢ ἐντύπωση. καὶ μαῦροι οἱ
λογισμοὶ ποῦ φερνοῦν στὸ νοῦ ἢ χειμωνιάτικες
μέρες μέσα στὸ σούσιμό τους.

Κάτου στὴν ἀκρογιαλιὰ ἓνας νέος προχωρεῖ
μὲ γρήγορο καὶ κομμένο βῆμα. Τὰ πελώρια μαῦ-
ρα μάτια του, φαίνονται ἀγριεμένα κι' ἐξαλλὰ.
Τὰ δὲ μαλλιά του ἀχτένιστα κι' ἀγριεμένα, ἀνε-
μίζουσε στὸ φύσημα τ' ἀνέμου. Δυὸ βαθεῖς ρυ-
τίδες χαραγμένες στ' ὠχρὸ μέτωπό του, δείχνουσε
μιὰ μεγάλη ψυχικὴ ὀδύνη, ἔσαν ἀπέραντο
μαῦρο πόνο. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ στέκεται, ρίχ-
νει τὸ ἄνωγο καὶ ἀπλανὲς βλέμμα του, πέρα
στὴν ἀφρισμένη θάλασσα, καὶ στ' ὠχρὸ πρόσω-
πό του ζωγραφίζεται ἓνα φριχτὸ γέλιο ποῦ
φέρει ἀνατριχίλα...

Εἶναι ὁ Πῶπος, ἀπαίσιος ὑπνοβάτης τοῦ γχε
μισμένου ὄνειρου του.

Συχνὰ στέκεται ἐνῶνι ἐκευτικὰ τὰ χέρια
του, σὲ μιὰ ἐκείνῃ γλυκειά καὶ βιαστικῆ, καὶ
μουρμουρίζει πονεμένα:

— Ἰωάννα μου... Ἰωάννα...

Ἐπειτα πάλι μιὰ τρομερῆ μανία τὸν κυριεύει·
τὰ μάτια του μεγαλώνουν καὶ φαίνονται ἔτσιμα
νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους· τὰ χεῖλη του
σαλεύουν, καὶ οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του ἀνορ-
θώνονται μὲ φρίκη... στηρίζει τὰ μεγαλωμένα
ἀπὸ τὸν τρόμο μάτια του σ' ἓνα ὠρισμένο ση-
μεῖο, καὶ μουρμουρίζει μὲ τὴν ἴδια πάντα πο-
νεμένη φωνή:

— Ἰωάννα... μὰ... αὐτὴ παντρέφτηκε... πῆγε
σὲ μακρυνὸ ταξείδι... Ναι... μούφυγε γὰρ
πάντα...

Κι' ἐπειτα πάλι τὸ πρόσωπό του γαληνεύει,
τὰ μάτια του πέρνουν μιὰ μυστηριώδικη λάμψη,
κι' ἓνα πικρὸ καὶ ματωμένο γέλιο τοῦ ξεφεύ-
γει· ἀπλώνει σπασμωδικὰ τὰ χέρια του σὰ γιὰ ν'
ἀγκαλιάσῃ μιὰν ἀόρατη σκιά, καὶ φωνάζει μὲ
τὴν ἴδια σπαραχτικῆ φωνή:

«Ἰωάννα μου... Ἰωάννα... μὰ χά... χά... χά...
παντρεύτηκε... ἐγένηκε νυφούλα...»

Κι' ἐξακολουθεῖ καὶ πάλι τὸ φρενασμένο ἐρό-
μο του...

Εἶναι τρελλος...

Φίλιππος Καιροφύλας

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

Ἀριστοουργηματικὸν Ρωμάντζο

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΙΑΣ ΑΙΩΝΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μετεφράσαμεν τὰ κυριώτερα ἀποσπάσμα-
τα τοῦ Σχορφάνη περὶ τῶν μεγαλειτέρων
τοῦ Ἴονίου Πελάγους Νήσων. Ἀπὸ Ζακόν-
θου ὁ ἐπιφανὴς Ἰταλὸς μετέβη εἰς τὴν λοι-
πὴν Ἑλλάδα τὴν ὀλοῖαν περιγράφει μεχο-
τὴς πενηκοστὴς ἐνάτης ἐπιστολῆς του.

Ἀκολούθως ἀφίερσεν δλόκληρον τόμον
μελέτας, φυσικὰ πραγματεύεται ἐκ νέου περὶ
Κεοκῆρας, Κεφαλληνίας καὶ Ζακόνθου. Ἐν
τῇ μελ. τῆ του δὲν ληρομονεῖ τὴν Λευκάδα
καὶ Ἰθάκην. Ἀφηρηταίτι ὅτι ἡ Λευκάς εἶ-
χε 12 χωιδες κατοίκους, ὅτι παρήγαγε πολὺ
ἐλαιον, οἶνον, μέλι, κηρόν καὶ τυρόν διὰ ἔ-
ξαγωγῆν καὶ μικρὰ ποσότητα Κρεμζι ἢ
Κόκκον τὸν Βαφικόν. Πλοῖαρια Νεαπόλεως
καὶ Σικελίας ἐκεῖ μετέβαινον, διότι εἰς τὸν
κόλπον τῆς ἐφύοντο κοράλια, ἀλλὰ δὲν ἦ-
σαν καλῆς ποιότητος. Τὸ καλλίτερον προϊὸν
τῆς ἦτο τὸ ἀλάτι, ἀλλ' ἦτο μονοπόλιον τῆς
Κυβερνήσεως.

Τὴν Ἰθάκην καλεῖ πρωτεῦσσαν τοῦ βα-
σιλέου τοῦ Ὀδυσσεως. Τοὺς τέσσαρας χω-
ιδες κατοίκους θεωρεῖ ἀγοροίκους τὰ ἦθη
καὶ τὴν χαρακτῆρα.

Ὁ Σχορφάνης εἰς τὰς μελέτας αὐτοῦ ἀ-
κολούθως περιγράφει τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν τε
Ἑλλήνων καὶ Τούρκων τὸν τρόπον τοῦ ζῆν.
Ἀναφέρει τὰ τῆς καλλιουργίας τῶν σταφι-
δαμπέλων, τῆς ἀμπέλου, τοῦ καπνοῦ, περὶ
τῆς κτηνοτροφίας καὶ εἰς τὸ τέλος πολῦτι-
μοι εἶναι οἱ πίνακες περὶ τῆς ἐξαγωγῆς καὶ
εἰσαγωγῆς προϊόντων, ἐξ ὧν ἰαάφωρῶνται τὴν
Ἑλλάδα κατεχώρησεν ὁ σοφὸς ἡμῶν συμ-
πολίτης Ἄνδρέας Ἀνδοεάδης καθηγητῆς
τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς ἕξοχον αὐτοῦ πόνη-
μα περὶ τῆς οικονομικῆς διοικήσεως τῆς Ἑ-
πτανήσου ἐπὶ Ἑνετοκρατίας.

Ἐνὶ λόγῳ τὸ ἔργον τοῦ Σχορφάνη εἶναι
πολίτιμος ὀδηγὸς εἰς τὸν γράφοντα περὶ γε-
ωργίας ἰδίως καὶ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος κα-
τὰ τὴν τοῦ προπαρελθόντος αἰῶνος.

ΣΠ: ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Κόρη γλυκειά στὸ ἐκκλησιάκι
Ἐῖνα νὰ εἴαμε δαρρετά,
Ἄκου τὸν κτύπο τῆς καρδιάς
Ἐπὶ ἀρωϊνῆ τῆ σιγαλιά...

—ο—
Ἐλα νὰ ἐπιῶμε ἀπὸ τὸ αἶμα
Τὸ ἀρόμυνο τοῦ Ἀντρωτῆ,
Κοῖμα δὲν κάνουμε κανένα,
εἶναι ἢ ἀγάπη μας ἀγνή.

—ο—
Κ' ἐκεῖ νὰ ἐπιζούμε τὰ χεῖλη
Ἐ' ὀρόδεμο, ἀρωτο φίλι,
Κι' ὄρκο νὰ δώσουμε ὡς ὠάντα
εἶν' οἱ ὄσο δὰ μείνουμε ὠισοί.
Πέτρος Γέρακας

Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΣΙΜΩΝΕΙ

Ἄβέχαστο δὰ μένη σπὴ ζωῆ μου
τὸ μυστικὸ τοῦ δειοῦ ἔρωτά μας,
γλυκότερο τραγοῦδι σπὴ ψυχῆ μου
ἠσοῦ τόνοια τὰ ἀδόξετα φιλιὰ μας.

Ἄτάριαστο τραγοῦδι ἠσοῦ ὁ χρόνος
τοῦ χωρισμοῦ μας τῶχει ἀληρωμένο,
σπὴ δλίφι καὶ σπὴ κλάμ ἠσοῦ ὁ ὠόνος
μέσα στὸ φῶς μου ἠνέσκει βυθισμένο.

Μαράδηκαν ἠαρδένα μου τὰ φύλλι
καὶ γύρανε τῆς νειότης μου οἱ κλάνοι,
ἀνειῶωτη μὲ ζάαλωσε μαυρῆμα
στοῦ δάνατου τ' ὀρόωικρο σεντόνι.

Ἰγνκόμορση ἠεδαίνω, μὰ ἠεδαίνω
ἠροσέροντας στὰ χεῖλη τ' ὄνομά σου
καμμιὰ φορὰ θυμοῦ τὸν ἠεδαμένο
ἀγάπη μου, στὰ ἠάνα τ' ὄνειρά σου.
Βάβος Μάης

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξ. κ. κ. Συνδεδεμηται
τῆς «ΗΟΥΣ» οἱ καθῆστεροῦντες εἰτέτι τὰς
συνδεδεμάς των, νὰ μὰ ἐμβάσωσι ταῦτας δὰ
των κατὰ τὰποὺς ἀντιπροσωπων μὰ ἢ καὶ ἀ-
πεθεῖα· εἰς τὴν Διεύθυνσίον.

ΝΟΤΗ ΝΗΣΙΩΤΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Τώρα που νοσταλγικά, τβένει, τὸ δειλινὸ γλιεὸ, γεινῶ, σὲν καὶ τότε, μονάχος σὲ ἀπόμενος ἀπο- γιάνει.

κ' αἴρνης γυμνή σκέψη μου σ' ἔνα μεθύσι ἡδονικῶ, πετᾶ, ἀγάλι, ἀγάλι.

Ἰκεῖ στήν ἀψυχη νύχτα, στή πέτρα καθισμένη, φαινόνταν ἡ ἀγάπη μου, σὲν χραυγῆς ἀστέρων.

κι' ἐγὼ κυλιώμουν γύρω σ' αὐτῆς τῆ σάρκα λυμπερῶ.

κᾶτι γιὰ νὰ σπύρω νερῶ

Καὶ τώρα μόνο, στέλω κάτω ἀπ' τοῦ δέντρο τῆ σκιᾶ

τὴν ὥρα ποῦ σκόρπιες, κόκκινες, ἀνεμόνες, ἡμι- πορφυρές,

βίζωσαν στὸν οὐρανὸ, καὶ νεύρωμι μὲς τὴν ἐρημιᾶ τῆς περασμένης ζωῆς; χρεῖ.

Ἀπ' τὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ τοῦ «Περίτεργα» ποῦ προσεχω, ἐκδίδεται.

ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΞΕΡΩ

Ἦθελα νὰ ξέρω ἂν στήν καινούργιά σου ἀγάπη εἶσαι εὐτυχημένος; Ἄν στήν καινούργιά σου φωνῆ βέχασες ὁλότελα τὴν φωνῆν.

Πρωτὴ τῆ ψυχῆ μου κάθε στιγμή νὰ μοῦ ωρ γιὰ σένα, μὰ ἐκεῖνη λυπημένη μ' ἄωαντᾶ.

«Εἶνε εὐτυχημένος! βέχασε ὁλότελα τ' ἀραωμένο του κορίτσι καὶ δὲν θυμάται ὡρὰ τῆ καινούργιά του ζωῆ».

Δέλω νὰ διώξω τὴ φωνῆ αὐτῆ ὡσὺ μὲ ὡρη γρώνει καὶ μ' ἄωαντᾶ ὡρ».

«Ἄν σ' ἀρα- ὡσθε ἀρνηθῆν δὲν δὰ σὲ βεχνοῦσε τόσο γρήγορα, δὲν δὰ βεχνοῦσε τ' ἀραωμένο του κορίτσι ἀμέσως γιὰ νὰ ριχτῆ στήν ἀρ- καρὰ μιᾶς ἄλλης».

Ἦθελα νὰ ξέρω ἂν γιὰ μιὰ μόνο στιγμή τὴν ὥρα κείνη ὡσὺ χαρίζεις τὰ φιλιά σου σὲ κείνη ὡερνᾶ σὲν ὡτασία ἢ εἰκόνα μου ἄσ' τὰ μάτια σου χρωμῆ καὶ λυπημέ- νη ὡως ὡάντα».

Ἐτὰ μάτια ὡμως τὰ δικά μου κάθε στιγμή ἢ μορφή σου εἶνε τυω- μένη μωροστά μου, σκοτεινῆ καὶ λυπημένη σὲν νὰ μοῦ λείει «Δὲν σὲ βέχασα! σ' ἀρα- ὡῶ ἀκόμα».

Μαρίκα Παπαζιάν

Θεσσαλονικὴ Σεπτεμβρίου 1926

ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ

Τὰ φύλλα τὰ ὡρατιᾶ ὡσὺ καμαν ἴσκιζο

Κ' εἴωαμε τῆς καρδιᾶς χροκὰ μορᾶκια

Φθινοπωριτικῆ ἄγρια μῶδρα συνεσῆρε

Μ' ἄλλα μαζὸ ὡσοῦ ὡρόμ σὺ τὰ ρυάκια.

Τὴν ἄνοιξι σὲν ὡᾶμε κάτω ἄσὺ τὸ δένδρο

Ρῶμα καινούργια δὰ σκιάσουν τὴν χαρὰ

μας

Κι' οὔτε μιὰ ὄμις ἄσὺ μᾶς κι' οὔτ' ἔνα

δάκρυ

Κι' αὐτὰ ὡσὺ ἦταν ὡς χθὲς ἢ σὺν τροφῆ μᾶς.

Μαρίος Κυπραΐδης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀξιολόγους κ. κ. συνε- γάτα, μα., συνδρομητᾶς; μας κι' ἐν γένει τοὺς ἀναγνώστᾶς μας, οἱ ἢ «ΗΩΣ» ἀνακαινιζομένη ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Μαρτίου, ποῦ εἰσερχε- ται εἰς τὸ β' ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς τῆς ἔτος, θὰ ἐκ- δίδεται εἰς 4,000 χιλιάδας τεύχη ἀνὰ 15θήμε- ρον καὶ θὰ κυκλοφορῆ, εἰς τῶν κατὰ τόπως Πρακτορειῶν, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ αὔξη- σις τῆς συνδρομῆς θὰ εἶναι ἀσῆμαντος; κι' ἐλ- πίζομεν μὲ χαρὰ νὰ δεχθῶσιν, οἱ κ. κ. συνδρο- μητᾶς; μας τὴν 15θήμερον ἐκδοσὶν μας, ἀπὸ ἄλ- λως τε γνωρίζουσιν οἱ χωρὶς νὰ φεισθῶμεν κό- πων καὶ δαπανῶν θὰ προσπαθήσωμεν πάντοτε νὰ περαιοσάσωμεν εἰς τὸ ἀναγνωστικόν μας κοι- νόν, κᾶτι τὸ ὡραϊκὸν καὶ τερπνόν.

Μία πιστὴ γατίτσα

Ἦθελα μικρούλα μου νὰ μὴ θυμᾶμαι κα- θόλου τὴν ἀγάπη μας, νὰ μὴ πονῶ γι' αὐ- τὴν, καὶ ἤθελα ἀκόμα νὰ μπορέσω νὰ σὲ μι- σήσω γιὰτὶ μ' ἔκαμες καὶ σ' ἀγάπησα. Τόσες καὶ τόσες φορὲς μ' ἔλεγες πῶς κονιά μου θὰ γινόσουν μιὰ πιστὴ γατίτσα συντροφισσα τοῦ πόνου καὶ τῆς ὡφάνειάς μου, μὰ σὺ δὲν ἀρ- γησες νὰ τὰ ξεχάσῃς ὅλα πλανέφτρα ποῦ μ' ἔκαμες καὶ σ' ἀγάπησα καὶ ὡστερα μ' ἔκαμες καὶ σ' ἐγκατέλειψα.

Δὲν θέλω οὔτε τὰ φιλιά σου νὰ θυμᾶμαι οὔτε τὰ δυνὸ μεγάλα μάτια σου, οὔτε τὸ κορμί σου ποῦ σὲν ἀμαζῶνα ἐγεργες στήν ἀγκαλιά μου καὶ μοῦ ψυθῆριζες τὰ πλάνα λόγια σου, θέλω ὅλα νὰ τὰ ξεχάσω, οὔτε καὶ τὰ χέρια σου δὲν θέλω νὰ θυμᾶμαι ποῦ μ' ἔγραψαν τόσα ὡμορφα λόγια. Δὲν θέλω νὰ πονῶ γιὰ

σὲ ποῦ δὲν θυμᾶσαι τίποτε ἀπ' τὴν ἀγάπη μας, οὔτε καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ ὡλόχρυσα δὲν θέλω νὰ συλλογίζομαι ποῦ ἰάδειες γύρω στὸν λαιμό μου καὶ μ' ἔλεγες πῶς θὰ μὲ πνί- ξῃς. Ὅλα ὅλα θέλω νὰ τὰ ξεχάσω πλανεύ- τρα ποῦ μ' ἔκαμες καὶ σ' ἀγάπησα.

Πάρις

ΑΠΟ ΤΑ "ΔΑΚΡΥΟΚΡΥΣΓΑΛΛΑ, ΔΙΟΝ. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

Τι ὡρῶ;

Ἄπ' ὅ, εἰ βλέπω γύρω μου, κι' ἀπ' ὅτι κι' ἂν φαντάζει

πλανεύονται τὰ μάτια μου καὶ στέκονται θαμπὰ

μπροσιὰ σὸ φῶς ποῦ μὲ καλεῖ, σὲν νηότη ποῦ

καὶ τὸ φτωχὸ μυαλό μου στοῦ; πόθους κολυμπᾶ.

Χρυσᾶς; πηγῆς ἀτέλειωτες, κροτάλλινα νεράκια, λουλούδια γλυκοβώδιαστᾶ, καὶ κάμποι καὶ βουνὰ κορφὰ λευκὰ κι' ἀφρόπλαστα, πυρόφυλλα μα- τᾶκια,

κι' ἐν' ἀπαλὸ ἀγέρι ποῦ τριγυρνᾶ τερπνᾶ.

Μὰ κάποτες ποῦ πέταξε κι' ἡ σκέψη πρὸς τὰ κάλλη

κι' αὐτὸ τὸ χέρι τρέμοντα; ἀπλώθη; ὡς ἐκεῖ

ὅλα γινῆκαν σύγγεφο, κι' ἔπειτ' ἀστράψην πάλι,

ἦταν ὡνείρου μάγου φευγάλα ζωτικῆ!

Γιὰ πῆς μ' ἀηδόνι ἀκούραστο, σ' ὅλην αὐτὴ τὴν πλάση

ποῦ φέγγουν ὡς καὶ τ' ἄψυχα μὲ μάτια τρυφερὰ

ἀπ' ἔλ' αὐτὰ ποῦ σπάρθηκαν στῆς θάλασσες στὰ δάση

μὴ δὲν ὡρίζω κᾶτι νὰ πάρω μὲ χαρὰ;

Σὲ νύχταν ἀστροφώτιστη ποῦ σῶπαιναν τὰ φύλλα ποῦ πρόσμεναν τὰ λούλουδα κρυφὰ τῆ χραυγῆ τοῦ γκιῶνη μόνο φώναζαν τὰ πικραμένα χεῖλα «Δύστυχε ὡρίζεις μόνο μιὰ πῆχη μαύρη γῆ».

Κυπαρίσσι

Τὸ κυπαρίσσι τὸ ψηλὸ ποῦ λῆς πῶς κᾶπ' ἀγγίζει μὲ τ' ἀγροάκι, μυστικὸ τραγοῦδι; λῆς σφυρίζει καὶ κᾶτι λῆει στὰ σύγγεφα καὶ κᾶτι λῆει στὸ

κόσμο

γιὰ τὰ ψυχρὰ τὰ μνήματα ποῦ μένουν σιωπηλὰ.

Μὲν ἡ καρδιά του τρίσβαθη στὲ τρίσβαθη τὸ γῶμα

ποῦ μένει τ' ἀλησιμόνητο τ' ἀγαπημένο σῶμα καὶ πέρνει λόγια στοργικὰ ἀφ' τὰ νεκρὰ τὰ στήθη γιὰ νὰ τοῦ ποῦν τὰ φύλλα του στ' ἀγέρι ἀπαλά.

Τώρα καὶ σὲν ἀγάπη μου, σὲν πέθανες; σὲ ψάλλω μαῦρος ψυχρὸς κι' ἀμιλητος; στὸν κόσμον ποῦ μὲ

καλεῖ καὶ γῶ σὲν βαργούσιαιῶτο, σὲν κυπαρίσσι ἄλλα π' ἀπάνωθὲ σου ὡλόμαυρο θὰ κλαίει κάθε στιγμή

Ἦστα μ' ἀγέρι ἀνάλαφρο σφυρῶν τὰ κυπαρίσσια στοῦς τάφους καὶ στὰ σύδεντρα γιὰ κάθε τοῦς

νεκρὰ

Τόσα καὶ γῶ θὰ τραγοῦδῶ, κι' ὅλο θὰ στέκω ἴσια

σὲν ἴσκιος νεκρανάστητος ποῦ πᾶσι στὸν οὐρανῶ.

Ἐκδόσεις

Ἐλάδομεν τὰ κάτωθι Περιοδικὰ καὶ Ἐφημε- ρίδας.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» εἶα τῶν καλλιτέρων ἔλ- ληνικῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν.

«ΜΕΛΙΣΣΑ» ὡραία εἰκονογραφημένη ὡ- κογενειακὴ ἔβδομαδιαία ἐπιθεώρησις.

«ΥΓΕΙΑ» μηνιαῖον εἰκονογραφημένον πε- ριοδικόν μὲ ὡλην πλουσίαν καὶ εἰς ἄκρον ἐνδία φέρουσαν.

«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ» ὡραῖον μηνιαῖον μαθητικῶν περιοδικόν.

«ΝΕΑ ΕΠΙΟΧΗ» ἔβδομαδιαία πολιτικὴ ὡ- κονομολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις.

«ΖΩΗ» ἔβδομαδιαῖον θερησκευτικῶν περι- οδικῶν.

«ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ» μηνι- αῖον εἰκονογραφημένον γεωργικῶν περιοδικόν.

«ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ» μηνιαῖον θερησκευτικῶν περιοδικόν.

«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» μηνιαῖον καλλιτεχνι- κῶν περιοδικῶν.

«ΕΞΕΛΣΙΟΡ» ἡ μεγαλυτέρα εἰκονογρα- φημένη ἔφημερίς τῆς Ἑλλάδος μὲ ἀνεξίτητον παράρτημα τοῦ Συλλόγου Ἑλληνικῆς Λογοτεχ- νίας καὶ Καλλιτεχνίας.

«Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» ἔφημερίς πολιτικῆ ὡκονομολογικῆ καὶ τῶν εἰδήσεων.

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ» μεγάλη πολι- τικὴ καὶ ὡκονομολογικὴ ἔφημερίς.

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ» ἔφημερίς πολιτικῆ ὡκονομολογικῆ καὶ τῶν εἰδήσεων.

«ΚΥΚΛΑΔΙΚΟΝ ΒΗΜΑ» ἔφημερίς πο-

λιτική και οικονομική.

—«ΕΛΛΗΝΑ» Ἀργυροτολίου ἑβδομαδιαία πολιτική ἔφημερίς Ἐλευθεροφρόνων ἀρχῶν.

—«ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ» ἔφημερίς τῶν ἀπανταχοῦ Κεφαλληνίων, ἐκδίδεται ἐν Ἀργυροτολίῳ.

—«ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» μηνιαῖον περιοδικὸν ὄργανον τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀνατολῇ ὑπαλλήλων τῆς εταιρίας Ἑσπερὴν ἐκδίδεται ἐν Σύρῳ.

—«ΩΡΑ» ἑβδομαδιαία ἔφημερίς Κερκύρας.

—«ΕΛΠΙΣ» διεβδομαδιαία πολιτική καὶ φιλολογικὴ ἔφημερίς Κερκύρας.

—«ΑΜΑΛΙΑΣ» ἑβδομαδιαία πολιτικὴ ἔφημερίς Ἀμαλιάδος.

—«ΝΕΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ» ἔφημερίς ἀνεξάρτητος ἑβδομαδιαία ἐκδίδεται ἐν Κορίνθῳ.

—«ΕΡΕΥΝΑ» κοινωνιολογικὴ ἑβδομαδιαία ἔφημερίς Αἰγίου.

—Ἡ «ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ» ἔφημερίς 15θῆμερος ὄργανον τῶν κτηματιῶν τοῦ Ἄργους ὅπου καὶ ἐκδίδεται.

—«ΝΙΚΗ» ἑβδομαδιαία πολιτικὴ ἔφημερίς Κερκύρας.

—«ΠΑΤΡΙΣ» καθημερινὴ ἀνεξάρτητος ἔφημερίς Πύργου.

—«ΕΛΠΙΣ» ἑβδομαδιαία ἔφημερίς ἐκδίδεται ἐνταῦθα.

—«ΜΟΥΣΑΙ» δεκαπενθήμερον Ἱστορικὸν καὶ Φιλολογικὸν Περιοδικὸν, ἐκδίδεται ἐνταῦθα.

«ΕΞΕΛΣΙΟΡ»,

Τὴν 25ην Μαρτίου 1926. Ἐκδίδεται τὸ Μηνιαῖον «Ἐξέλιος». Ὁ μεγαλειότερος Δημοσιογραφικὸς Κολοσσὸς. Δυνάμενος νὰ παραβληθῆ μόνον πρὸς τὰ Ἀμερικανικὰ Περιοδικά. Πλούτος ὅλως ἀφάνταστος Ἀριστουργήματα ξένα καὶ Ἑλληνικά. Οἱ μεγαλειότεροι καὶ οἱ διασημότεροι ἄνδρες θὰ γράφουν. Πρωτοτυπία Ἀμερικανικαὶ χάρτης Ἰλλουστρασιόν. Πολυχρωμία Γερμανικὴ τῶν ἀφιχθέντων ἤδη Γερμανικῶν εἰδικῶν πιεστηρίων μας Κένιχ—Μπάουερ. Ἐμφάνις πρωτοφανής. Ζητήματα γυναικεία καὶ παιδικὰ ποὺ θὰ συναρπάσουν. Ἐγγραφῆτε ἀπὸ τοῦδε συνδρομηταὶ 60 δραχμὰς ἑτησίως—35 ἑξαμηνιον. Σπεύσατε νὰ προλάβητε διότι πολλὰ ἀντίτυπα δὲν θὰ σταλοῦν εἰς τὰ Πρακτοεῖα.

Γραμματοκιβώτιον

κ. Σωτήριον Κ. Ἀμάραντον Κέρκυρα. Σὰς, στείλαμε ταχικῶς τὸ δελτίον σας, ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας. — κ. Ἀντώνιον Κόκλαν, Λιθακιά. Ἐλήφθησαν δραχμαὶ 45, εὐχαριστοῦ

μεν θερμότατα. Δα Ἀννούλα Βούρτση, Καλλιπάρδο. Ὁ νέος συνδρομητὴς ποὺ μᾶς ἐκίματε θὰ λάβῃ φύλλον ἀπὸ 1 Μαρτίου. Σὰς ὑπὲρ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐνεργείας σας. κ. Ἄνδρ. Κοκκιέβην, Κυπαρισσία. Ἐλήφθησαν δραχμαὶ 60. Εὐχαριστίως ἐγγράφωμεν συνδρομητὰς τοὺς κ. κ. Πολ. Μητρόπουλον, Διον. Αὐριλιώτην, (Κυπαρισσία,) καὶ Νικ. Πετρόπουλον Πύλον. Ἡ «Ἡὼς» σὰς εὐγνωμονεῖ διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς κόπους σας. κ. Ρ. Καραμαλίτην, Ἀθήνας. Συνεμορφώθημεν μὲ τὰ γραφομενά σας, εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν σας. Α. Σ. Κέρκυρα. Ἐλήφθησαν δραχμαὶ 120. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα ἐγγράψαμεν καὶ ταχικῶς. — κ. Μίμην Γοῖναρὴν ἐνταῦθα. Ἐλήφθη ἑτησία συνδρομὴ τοῦ 1926 εὐχαριστοῦμεν θερμότατα κ. Ἰω. Κοντονῆν, Λάρισα. Ἡ ἀσθένειά σας πολὺ μᾶς ἐλύπησε. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σας. Φύλλα ἀπεστείλαμεν. Ἀπὸ τὸ προσεχὴ Μάρτιον ἐλπίζομεν νὰ μένετε εὐχαριστιμὸς διότι γράφετε. — κ. Μήτσον Ἀντωνόπουλον Νησίον Καλαμῶν. Ἡ ἀπὸ 6 ἰδίου ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. Ἐπίσης καὶ τοὺς κκ. Π. Ζαχαρχαῶν, Α. Ἀποστολόπουλον καὶ Π. Κούσκουλαν.

Κοινωνικά

—Ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτρια τῆς «Ἡὼς» Δις Ἑλένη Δ. Σαμάρρα καὶ ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας Γκινάκας, ἀρχίατρος ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου ἐν Ἀθήναις.

—Τὴν 24ην παρελθόντος ἐτελέσθησαν ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Αἰμιλίας Βεντούρα, οἱ γάμοι τῆς ἀνεψιάς τῆς Δόδος Ἀθηναῖδος μετὰ τοῦ κ. Σπυρίδωνος Ἀκτύπη, τηλεγραφητοῦ. Παράνομος παρέστη ὁ κ. Ἀντώνιος Παράσχης μετὰ τῆς κυρίας του.

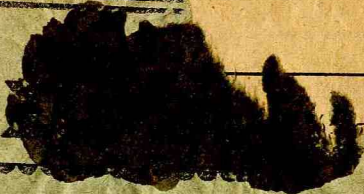
—Μετετέθη ἐνταῦθα ἐξ Ἡρακλείου ὁ κ. Κωνσταντῖνος Γούλιαρης, τηλεγραφετὴς Ἑσπερῶν. Καὶ ἐκ Ζακύνθου εἰς Θεογένειαν ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Ραζῆς.

—Ἀνεχώρησαν δι' Ἀθήνας οἱ κ. κ. Διον. Ἀλεξ. Ρώμας, Ἀντώνιος Π. Μουζάκης καὶ Ἰω. Εἰένος.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

Ἀριστοτεχνικῶν Ρωμάντζο

Όροι Συνδρομών

(Αί Συνδρομαί από πρώτης προσεχούς Μαρτίου)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία Δραχ. 60

Έτησία Φρ. Χρυσ. 60

Έξάμηνος » 30

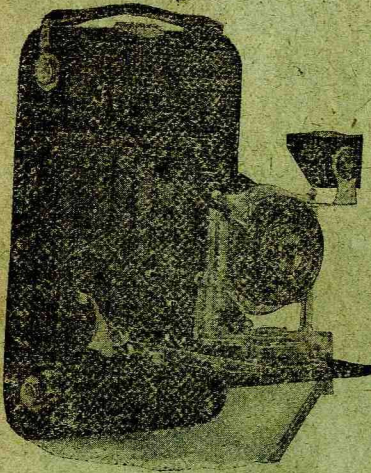
Αμερικικής Δολλάρ. 6

Αί συνδρομαί προπληρώνονται

Πόσα αποστολή χρημάτων και επιστολών
είον ν' απευθύνηται: πρὸς τὸν κ. ΑΝΔΡΕΑΝ
ΙΩ. ΖΩΝΤΟΝ Διευθυντὴν Περιοδικοῦ «Ἡὼς»
Ζάκυνθον.

Γραφεῖον: Πλατεῖα Ἁγίου Νικολάου τῶν
Γερόντων.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται.

Φωτογράφοι, Καλλιτέχναι καὶ Ἐρασιτέχναι

Προτιμᾶμε τὰ Παγκοσμίου φήμης Ἀμερικανικὰ

Φωτογραφικὰ εἶδη τοῦ εἰκοῦ

« ANSCO »

PHOTO PRODUCTS inc Binghamton N. Y. (U. S. A.)
Ἄριθ. 3 «Folding Ansco» Με Νέον Universal Μοῖερ Α. 7. 10. 0
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΠΑΡΕΑ, ἀπὸ Δραχ. 140 καὶ ἄνω. Με
τιμὰς ἀποκλειστικῶς τοῦ Ἐργοστασίου. — CYCO (Σάϊκο) χάρτης
Φωτογραφικὸς αὐτοφύλο τοῦ Φωτογράφου. ὁ ἀνώτερος φωτο-
γραφικὸς χάρτης καὶ Καστ Ποστάλ. — SPEEDEX FILM τα-
χυκόλος ΦΙΛΜ «Τὸ Φιλμ γιὰ κάθε φῶς». Ἡ τελευταία φιλμ
τῆς ἐποχῆς μας. Γράψαιτε: Ε. Ζ. Καλογεράτος «Ἄριστο Φῶτο
Ἴόνιον» Κεφαλληνία Γενικὸς ἀντιπρόσωπος γὰρ ἅπασαν τὴν
Ἑλλάδα Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δι' ὅλας τὰς Ἑπαρχίας.

Η «ΗΩΣ», ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΥΓΗ»

Ἐπιχειρήσασθαι τῆς ἀνακαινήσεως καὶ τῆς 15)ΘΗΜΕΡΟΥ εἰς
4.000 ΤΕΥΧΗ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΗΟΥΣ»
Τὸ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΥΓΗ» προέβη εἰς τὴν ἀγορὰν ΜΕΧΑΝΙΚΟΥ
ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ, ὃ δὲ προϊστάμενος αὐτοῦ κ. Δημήτριος Κοντόγιωργας ἀνε-
χώρησεν δι' Ἀθήνας πρὸς ἀγορὰν διαφόρων στοιχείων καὶ λοιπῶν εἰδῶν.